

Jungfrutävling vid 62

Startskottet gick. Nu var det verklighet. Jag satt i klubbens Epic V8 på väg i mitt livs första down wind tävling och skulle paddla ca 24 km i Bråvikens mynning, från Oxelösund till Näveksvarn. Mitt mål var att paddla Seamaster men jag hade inte bestämt mig för att göra det just 2015 förrän dagen innan. Uppstigning med 2 kg vätska i flytvästen hade testats vid Fridhemskanotisternas brygga dagen innan. Min Mocke flytvästs framficka var fylld med 2 energiklämmissar, en visselpipa, mobiltelefonen. En nyinköpt kompass och en lapp med alla waypoints och kurser. Dessutom visste jag att jag skulle vara den mest långsamma paddlaren och därför räknade jag med att få paddla hela sträckan själv. Jag trodde inte att en av de tre följejåtarna skulle ha koll på mig. Därför hade jag också med mig en SPOT som hade ett förprogrammerat hjälpmeddelande. Mina tre döttrar skulle få det om jag tryckte på knappen och de skulle då ringa till tävlingsledningen, Jonas Fager. På akterdäck ett sjökort med banan inritad och ett nödbloss.

Min man Rolf och jag hade anlänt till Näveksvarn tidigt och jag hade anmält mig till tävlingen på plats. Jag berättade för Jonas Fager att jag var långsam, han föreslog att jag skulle starta en timme tidigare med SUP:arna. En otroligt bra lösning. Då skulle jag få sällskap nästan hela vägen.

Framför mig slet 12 SUPar upp vattnet så det blev fullt av små vågor. Jag var imponerad av att de skulle stå upp på sina brädor och paddla så långt. Själv satt jag bekvämt i min V8 som var lite mer rank än den som jag brukar paddla nämligen en Carbonology Cruze som är en riktigt trygg pråm. Jag hade varit på två surfski camps i Ålandshav och paddlat i Årsta havsbad när det blåste 12- 15 m per sekund. I övrigt paddling på Mälaren. Så jag visste inte riktigt vad som skulle möta mig. Väderrapporten hade sagt 5 m per sekund östlig vind. Men i bussen till Oxelösund hade det pratats om 7 till 8 m per sekund. Hur stora skulle vågorna bli? Undrade jag oroligt.

Första sträckan var det motvind snett ifrån vänster. Jag tog lugna tag för att inte ta ut mig redan från början. En SUP var långt före alla andra och valde att paddla lite till höger. Resten av gänget jobbade på mot ön med fyren Vinterklasen där vi skulle svänga till en mer västlig kurs 253 grader. Ju längre ut man kom desto jobbigare blev motvågorna. Vid gir punkten låg en av följejåtarna för att se till att alla svängde västerut.

Nu var det riktig down wind med vinden snett bakifrån. Vågorna var större. Banan gick i mynningen av Bråviken och hela Östersjön låg på. Himlen var blå och det var härligt.

Jag ville inte ta ut mig och kunde därför inte utnyttja de flesta vågorna för att surfa. Men ibland kom det en långsammare våg som bar mig framåt. De flesta vågorna åkte jag upp och ner på och sedan passerade de mig. Det gällde att hålla balansen och inte välta. Jag paddlade med snabba lätta tag och lyckades faktiskt att sitta kvar i surfskin. De flesta SUPar låg långt fram och efter ett tag började de första surfskina dyka upp. De gled snabbt fram på vågorna och ibland välte någon och tog

sig upp. Vi började närma oss Bråviken branta strand Gullängsberget som stack 64 meter upp från havet. Jag höll mig en bit ifrån den för att inte få motvågor. Man vill gärna paddla nära land men det är mycket jobbigare och dessutom är klipporna så branta att man ändå inte kan ta sig i land. Det visade sig senare att jag valt en bra väg. Motvågorna hade enligt andra deltagare varit mycket besvärliga.

Jag började bli lite trött och tog en energiklämmis. Jonas kom förbi i en följebåt och frågade hur det gick. Han berättade att jag snart skulle komma till Hargö och där svänga litet norrut mot Nävekvärns fyr. Trots tröttheten började jag vänja mig vid vågorna och havet och trivdes rätt bra. Jag började inse att jag faktiskt höll på att genomföra Seamaster och att det var fantastiskt. Sista sträckan från Hargös sydligaste del var lite mer i lä och vågorna var mindre och långsammare. Dessutom vågade jag ta ut mig mer. De sista 6 kilometrarna maxade jag och det var jättekul. Framme vid de gula målbojorna kände jag en stor lyckokänsla. Jag hade fixat det. Jag visste att jag skulle bli sist men det spelade ingen roll. Att ha överkommit min rädsla och klarat att paddla detta mästerskap var det som var viktigt. Som 62-åring var jag kanske också den äldsta kvinna som genomfört tävlingen.

Olga Larberg, Fridhemskanotisterna